

LBRIS

We know
books

CRISTINA CENTEA

Fata fără umbră

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

LBRIS

We know
books

CRISTINA CENTEA

Fata fără umbră

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

DUMINICĂ

— În pana mea! Altă barieră! Țștia-s nebuni!

— Eu v-am spus să luăm trenul!

Victor și-a mușcat buzele. Nenumărate cuvinte îi stăteau pe vârful limbii, dar nu era bine să se contrazică cu Alisia. Avea cu totul alte planuri și, dacă voia să le pună în aplicare, trebuia să se abțină. N-avea niciun chef să pară un cocalar plin de bani, care nu se poate deplasa nici cinci metri fără mașină. Iar fata îi spusese de nenumărate ori că ura snobii.

— Parcă cineva ne pune piedici, s-a auzit vocea firavă a Ilincăi.

De data asta, Victor a trebuit să facă un efort supraomenesc să se abțină. Cine mai era și sclifosita asta și, mai ales, ce om normal gândește așa? Vezi o barieră în fața ta și, brusc, o consideri un fel de metaforă care ilustrează condiția umană. N-o cunoștea prea bine pe Ilinca, doar tangențial, dar îl enervau oamenii ăștia care fac o filosofie din orice.

Acum însă, era prea obosit și plictisit pentru a mai intra în polemici fără rost. De ore întregi conducea pe șosele umede, cotite, sub un cer plumburiu, care-ți tăia orice chef de viață. Intraseră în Maramureș, ținutul dealurilor molcome, al pădurilor de brad de un verde stins, al porților înalte, din lemn sculptat. Și, se părea, al barierelor.

— Pauză?

— Nuuu, nu te opri, s-ajungem odată!

Victor și-a reținut o nouă înjurătură. Îi era poftă de o țigară, și-ar fi dorit să tragă adânc în plămâni fumul ucigaș, dar aromat, împreună cu aerul înviorător, să urmărească rotocoalele efemere destrămându-se leneș în jurul său, desfăcând-se în fășii albastrui. Merita, după atâtea ore de concentrare. În mașină nu putea face asta, toți ceilalți erau nefumători.

— Ba da! Zece minute.

A frânat brusc, căci văzuse locul de parcare în ultimul moment. Ignorând murmurul dezaprobat, a deschis larg portiera.

— Haideți, ne mai dezmorțim oasele!

Alisia i-a urmat exemplul și a deschis portiera pe partea sa.

— Vii, Ilinca?

— Noi rămânem în mașină, s-a grăbit să răspundă Decebal în locul ei.

Victor era prea încântat de pauză pentru a-i mai păsa ce făceau ceilalți. Și-a întins membrele ca un motan după un somn bun și a parcurs cei câțiva pași care-l despărteau de marginea drumului. A inspirat adânc și a aprins o țigară.

La picioarele sale se lățea o vale pe fundul căreia erau risipite câteva gospodării. De pe acoperișurile bătrânești, cu țigle de un cărămiziu posomorât, se ridicau spre cer coșuri înalte, împrăștiind un fum albicios. Ajunseseră pe tărâmul cel mai ancorat în trecut și în tradiții, se simțea viața vibrând în acel ritm molcom, adormitor ca accentul oamenilor, prin curțile caselor vedeai focuri arzând, fântâni cu cumpănă, căruțe, șoproane, căpițe de fân.

Pentru câteva secunde, Victor a avut un sentiment reconfortant, imaginându-și familiile de săteni adunate în jurul vetrei în care lemnele trosneau din când în

când, aruncând în aer scânteii cât un vârf de ac. Pe sobele vechi, rămase din alte vremuri, dădea în clocot ciorba, se cocea o pâine sau, pur și simplu, fierbea o porție de vin sau de țuică.

Simțea un fel de nostalgie după niște lucruri pe care nici măcar nu le cunoștea. Victor era băiat de oraș, crescuse la Ploiești, fără niciun fel de rude la țară.

Poate era ideea de familie, pur și simplu, de oameni pe care vremea rea și lipsa altor ocupații îi strânseseră laolaltă, cel puțin în imaginația lui.

Aerul mirosea a fum, a mucegaiuri și a lemn ud, acel iz înțepător și inconfundabil de conifere. Deodată, din vale s-a auzit dangătul unui clopot.

— E cam târziu să se termine abia acum slujba.

Victor a tresărit puternic. În spatele lui, neauzită, apăruse Alisia. Fusese atât de absorbit de peisaj, încât uitase de prezența ei.

— Ai dreptate, o fi vreo nuntă, un botez, ceva...

— Sau o înmormântare.

— Înmormântare?

Părea greu de crezut că în atmosfera aia idilică, în care timpul părea înghețat, cineva putea muri.

— Da, a explicat Alisia. Nunțile și botezurile se fac, în principiu, sâmbăta. Mă îndoiesc că-n sătucul ăsta erau programate în același timp atâtea, încât să rămână unele și pentru duminică.

Avea dreptate. Brusc, valea și-a pierdut tot farmecul. Acea pace de până acum câteva minute dispăruse, peste ea se coborâseră aripile translucide ale morții.

— Victore, crezi că Decebal și Ilinca...

— Hai să mergem, ne-am lungit deja prea mult!

Victor a strivit de asfalt mucul de țigară, apoi, sub privirile critice ale Alisiei, l-a ridicat și l-a aruncat în coșul de gunoi pătrășos, atât de ruginit și prăfuit, încât era

greu să-i mai ghicești culoarea originală. Pe bancheta din spate a mașinii, Decebal era aplecat deasupra Ilincăi, dominând-o cu talia lui impresionantă.

— Haideți, nu mai e mult, a încercat el să glumească în timp ce rețornea GPS-ul. Waze vă transmite să mai aveți puțină răbdare, c-ajungem imediat.

— Nici nu mă îndoiesc, a comentat Decebal, foindu-se pe locul din spate. La stilu' tău de condus, e un fel de teleportare.

Victor s-a strâmbat în oglinda retrovizoare. Nu suporta să se lege cineva de calitățile lui de șofer. Da, uneori o mai călca, dar nu puteai merge regulamentar pe rahaturile de drumuri din România. Chiar nu puteai. Și avea 21 de ani, la naiba, nu 60!

Îl enerva maxim tipul, și nu doar din cauză că-l ironizase. Din prima secundă, îl scosese din sărite moaca aia încruntată, importanța pe care și-o atribuia, modul afectat de a vorbi, de parcă ar fi fost, într-adevăr, un demn urmaș al dacilor liberi. La fel cum îl scârbea libidinoșenia cu care se agăța de prietena lui, cu labelle și ghearele, ca un urs de trunchiul copacului. Dar trebuia să-l suporte.

— Abia aștept s-ajungem, a ciripit cu vocea ei cântată Ilinca.

Victor aștepta același lucru cu o nerăbdare cel puțin dublă față de cea a oricărui alt membru al grupului. Drumul fusese lung și duranța îi era pusă la grea încercare. Mult prea mult timp petrecut cu niște oameni cu care n-avea nicio afinitate, într-un spațiu atât de strâmt, îl făcuse aproape claustrofob. Conducea de mai mult de șase ore, iar șoseaua cenușie din fața sa părea nesfârșită, unduindu-și în derâdere marcajele de un alb strălucitor.

Locul lui ar fi trebuit să fie acum în vârful patului,

cu o bere în mână, eventual lângă o tipă, revenindu-și după noaptea de sâmbătă, petrecută în vreun club.

În timpul drumului de coșmar, ajunsese chiar să se întrebe dacă merita efortul. N-avea să fie o săptămână prea distractivă. Dar Victor era ambițios și dedicat planului pe care și-l trasese.

Erau mai bine de doi ani de când îi plăcea de Alisia. O cunoscuse la puțin timp după începerea anului universitar, la o petrecere, în cămin. Pe-atunci, ea abia intrase la facultate și încerca să se integreze, să cunoască oameni noi. Era frumoasă în sensul clasic, înaltă, suplă, cu părul blond coborându-i până la jumătatea spatelui, ochi mari și verzi, buze pline.

Era adorabilă așa, dezorientată, privind stingheră în toate părțile, neînțelegând nimic din acele legături și reguli nescrise care se țes neștiute între căminiști. Venise împreună cu colega ei de cameră de atunci (acum stătea cu Ilinca), tot o boboacă și ea, la fel de intimidată.

Victor înțelesese că avea șansa de-a o cuceri. Era un tip destul de încrezător în farmecele lui și se pricepea de minune să flirteze. Dar făcuse o greșeală. Își dorise rolul de băiat bun, se lăsase păcălit de delicatetea ei și-și propusese s-o ia încet. Nici măcar n-o sărutase. Îi fuseseră suficiente un zâmbet și-un număr de telefon.

Planificaseră o viitoare întâlnire, cândva. Dar soarta lucrase împotriva lui cu multă parșivenie. Alisia plecase acasă pentru câteva zile. În săptămâna următoare, fusese rândul lui să lipsească. Când revenise, ea era combinată cu altcineva.

Ar fi trebuit să știe. Genul ăsta de fete nu stau mult timp singure.

Însă Victor nu era omul care să se dea bătut sau să ia lucrurile în tragic. Rămăseseră amici, așteptase

răbdător în siajul ei, jucând rolul confidentului perfect. Trecuseră împreună prin emoțiile sesiunilor, încurajându-se reciproc. Se perindaseră prin nesfârșite camere de cămin înghesuite și pline de fum, unde se mânca pâine cu margarină și Vegeta (sau, dacă vreun norocos primea pachet de acasă, salată de boeuf) și se poștea o sticlă de votcă ieftină. Se îngămădiseră împreună la concerte în aer liber, fumând iarbă și râzând ca nebunii. Împărțiseră izoprenul în fața multor focuri de tabără, ascultând cântece de munte lălăite la chitară, pe voci îngreunate de alcool.

Niciodată nu-și denigrase rivalul, deși, sincer, îl considera un cretin. În sinea lui, simțea că Alisia îi e destinată, mai devreme sau mai târziu. Și știa că relațiile din anul întâi de facultate nu durează o veșnicie.

Între timp, se distra. Avea succes la tipe, era dragălaș, șaten închis cu ochii verzi, cu bărbia bine conturată și gropițe în obraji, nu foarte înalt sau solid, nu o mare frumusețe, însă extrem de carismatic, genul care mereu avea o glumă la îndemână. Iar fetele adorau asta. Îi cădeau în plasă una după alta. Își făcuse un scop în viață din a-și păstra toate relațiile în stadiul de simple aventuri, în caz că Alisia devenea disponibilă. Nu se considera îndrăgostit de ea, dar o dorea din tot sufletul. Putea să o aștepte răbdător, întocmai ca un păianjen care-și întinde pânza, pândindu-și viitoarea victimă.

Iar acum, ocazia se ivise. După doi ani de relație, Alisia se despărțise, în sfârșit, de dobitoc. Însă Victor nu putea să treacă la atac într-un mod prea agresiv. S-ar fi dus naibii toată aura de „cel mai bun prieten”.

Și, pe neașteptate, apăruse ocazia perfectă. Alisia, care studia antropologia, îi povestise cum, împreună cu doi colegi, avea de gând să meargă o săptămână la

Săpânța pentru ceva studiu, lucrare, nu înțelesese prea bine ce; nu-i păsa, dar întrezărise o oportunitate. Se prefăcuse fascinat și se oferise să vină cu ei, în postura de șofer al grupului.

O săptămână însemna timp suficient să facă tranziția de la statutul de prieten la cel de iubit. Scoasă din atmosfera căminului, fără toți papagalii ăia care roiau permanent în jurul ei, Alisia constituia o pradă sigură. Victor era foarte încrezător în calitățile lui de cuceritor. Deja zâmbea, savurându-și viitoarea victorie.

A privit atent GPS-ul, trecându-și cu lejeritate degetele prin părul pieptănat pe spate.

— Uite, imediat ajungem!

Intraseră în Săpânța. Pensiunea unde făcuseră rezervarea nu era în centrul satului, în zona cea mai aglomerată și mai scumpă, ci pe o stradă mai spre periferie, la vreo douăzeci de minute de mers pe jos de la cimitir. O clădire aflată la ceva distanță de oricare alta din jur, numai bună să te relaxezi, să te rupi de restul lumii. Așa își doriseră fetele, în special Ilinca. Ceva liniștit. În mod normal, Victor prefera gălăgia și îngrămădeala, însă de data asta, izolarea putea fi în avantajul lui. Cu cât Alisia cunoștea mai puțină lume, cu atât mai bine.

Intrarea în curtea pensiunii se făcea pe o poartă imensă, din lemn sculptat și lăcuit, în stil maramureșean. Genul de poartă care se construia obsesiv în zonă poate nu atât de dragul tradiției, cât mai degrabă din rațiuni de marketing, fiind ca un fel de marcă înregistrată a Maramureșului.

Cauciucurile mașinii au scrâșnit, pătrunzând într-o curte acoperită cu pietriș fin, greblat cu conștiinciozitate, îngrădită de un gard rustic, tot din lemn lăcuit. Pe fâșia de gazon din fața intrării alternau

câteva pietre proaspăt văruite, cu forme neregulate, și jardiniere așezate pe suporturi cu picioare răsucite, din fier forjat.

Pe dreapta cum intrai era pensiunea, o clădire lungă, ce părea să fi fost inițial o casă bătrânească, de om bogat, căreia îi fuseseră adăugate ulterior încă două etaje. După aspect, era renovată de curând. Deasupra ușii de intrare se vedea o firmă dintr-o bucată de lemn cu contururile neregulate, pe care scria cu litere negre, cursive, numele pensiunii: La surorile norocoase. În fundul curții se găsea o construcție mai mică, zugrăvită în același crem deschis.

Victor a coborât din mașină și s-a înfiorat. Era frig, mult mai frig decât la București. Mai frig chiar decât fusese la Brașov în seara trecută. În aer plutea o umezeală care-ți intra prin toți porii, te făcea să te simți ca și cum ai fi stat în bătaia vântului, înfășurat într-un cearșaf ud. O ușoară ceață învelea yârfurile brazilor și capătul șoselei, dându-i senzația că se rătăcise pe un tărâm neprimitor.

Cu un oftat de nemulțumire, Victor și-a tras pe cap gluga hanoracului și s-a apucat să descarce rucsacii și trolerele din portbagaj. Se simțea ca un hamal, îl deranja siguranța de sine a celorlalți, care-i atribuiseră lui acest rol fără a schița vreun gest să-l ajute.

Cu mâinile înfipte adânc în buzunare, fetele stăteau în picioare și-i urmăreau strădania cu un amestec de recunoștință și condescendență. Între timp, Decebal intrase în pensiune pentru a le anunța gazdelor sosirea. După un minut, s-a întors fluturând două chei agățate pe niște brelocuri sub forma unor plăcuțe de lemn, cu numărul camerelor scobit și umplut cu vopsea neagră. Păreau a aparține unor broaște vechi, demodate, care uitaseră să țină pasul cu tehnologia. Sau poate asta făcea

parte din conceptul designerului. Desigur, niște cartele magnetice ar fi fost mai practice, dar total nepotrivite cu atmosfera.

— Gata, am rezolvat. Ne dau voie să intrăm, să ducem bagajele în camere. Putem să ne întoarcem după aia să completăm formularele, a anunțat Decebal, triumfător.

Conduși de acesta, au intrat în clădirea pensiunii. Interiorul era rustic, zugrăvit într-un alb proaspăt, cu lambriuri pe pereți; în general, lemnul era elementul comun al decorațiunilor și mobilierului. Balustrade, lustre, scări interioare, toate erau lucrate din același material. Se pusese accentul pe simplitate mai mult decât pe orice altceva.

Recepția era pe stânga – un birou în spatele căruia stătea o doamnă de vreo 50 și ceva de ani, tunsă scurt, ușor încăruntită, cu o privire vioaie în spatele ochelarilor cu rame vișinii, așezați pe vârful nasului.

— Săru' mâna, a trâmbițat Victor aruncându-i doamnei una din privirile lui de mare seducător.

Și-a colectat recompensa, care a constat într-un zâmbet amuzat, și a trecut de recepție, trăgând după el bagajul Alisiei, în timp ce în spinare își căra propriul rucsac. Camerele lor erau la parter, numerele 3 și 4, penultima și ultima de pe coridor. Decebal s-a oprit în fața primei uși și i-a întins Alisiei una din chei, luându-și în același timp prietena pe după umeri.

— Uite, asta-i camera voastră!

A fost un moment de stupeoare mai penibil decât oricare altul de când începuse călătoria. Pumnii Alisiei s-au strâns, refuzând să primească cheia. Victor o știa prea bine, cunoștea modul în care i se arcuiau sprâncenele unindu-se deasupra nasului, ca și grimasa aproape imperceptibilă care-i deforma colțurile gurii.

— Ia stai, că nu merge așa, s-a indignat ea.

A fost rândul lui Decebal să se strâmbă. Tensiunea plutea în aer, era o conversație care-i privea deopotrivă pe toți patru; chiar și Ilinca, deși părea oarecum neutră, își ridicase privirea din podea și avea maxilarul încordat.

— Cum adică?

— Fetele cu fetele, băieții cu băieții, normal! a scuipat cuvintele Alisia pe un ton aproape veninos.

Suna ca un text pe care-l repetă un copil de grădiniță. Însă nimeni n-a zâmbit. Furios, Victor și-a mușcat buzele. Deci asta era capcana pe care o presimțise. Își imaginase că Decebal avea să împartă camera cu Ilinca, ceea ce însemna că el va sta cu Alisia, din moment ce fuseseră rezervate doar două camere. Dar încă de atunci, totul păruse suspect de simplu, ca și cum ar fi pescuit într-un butoi. Ar fi fost prea mult noroc, chiar și pentru el.

În micul grup nu se discutase în mod explicit acest detaliu. Se stabilise doar că se vor rezerva două camere. Fiecare crezuse ce-l tăiașe capul.

Acum, analizând lucrurile, era logic. Cu prea mare lejeritate acceptase Alisia tot aranjamentul. Asta însemna un singur lucru: că Victor avea de muncit la cucerirea ei mai mult decât își imaginase.

Ceea ce nu era neapărat o problemă. Însă gândul că va trebui să împartă camera, o săptămână întreagă, cu spălăcitul ăla enervant îl îngrețoșa.

Dar exista cineva și mai dezamăgit decât el. Decebal a trântit cu ciudă propriul bagaj în fața ușii cu numărul 4, cea din capătul coridorului.

— Dați-o dracului de treabă!

Nu era ziua lui norocoasă, clar. Ar fi spus încă și mai multe, dar a văzut trei perechi de ochi ațintite critic